

Тазкия дарслари (150-дарс). Осийлик амрларни тарк этишдир

ТАЗКИЯ
150-ДАРС

Шайх Муҳаммад Содиқ Муҳаммад Юсуф роҳимаҳуллоҳнинг «Тасаввуф ҳақида тасаввур», «Рухий тарбия» 1-2-3-жузи ва «Хислатли ҳикматлар шарҳи» 1-2-3-4-5-жузи китоблари асосида бериб борилади. Мавзуларнинг тўлиқ матни билан танишиш учун китобнинг ўзига мурожаат этиш тавсия этилади.

19:00 / 21.08.2021 2954

Банда эҳтиёт бўлиши лозим бўлган қалб хасталикларидан бири осийликдир.

«Осийлик», «исён», «маъсият» сўзлари бир ўзакдан бўлиб, луғатда «тоатдан чиқиш» деган маънони билдиради.

Уламолар истилоҳида «осийлик» Аллоҳ таолонинг буйруқларига бўйсунганини тарк қилишдир.

Бошқа бир таърифда айтилишича, осийлик амрларни тарк этишдир. Аллоҳ таолонинг Китобида ва Расулининг тилидан фарз ва вожиб қилинган нарсаларни тарк қилиш ва Аллоҳ таоло амр қилган ва Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам етказган зоҳир ва ботин амалларни содир этмасликдир.

Осийлар икки хил бўлади:

1. Маъсиятни қилиш билан бирга, тоатдан ҳам бош тортади. Бу энг ёмони ҳисобланади.
2. Маъсиятни қилиш билан бирга, тоатларни ҳам адо этади. Бундай банда маъсиятига яраша жазо олади.

Маъсиятнинг катта ёки кичиклигига қараб унинг ҳукми ҳам ўзгаради. Аммо кичик гуноҳни давомли қилиш катта гуноҳни келтириб чиқаради. Ким катта гуноҳ қилса, фосиқ бўлади ва гувоҳлиги ўтмайди.

Аллоҳ таоло маъсиятни қаттиқ қоралаган ва унинг оқибатидан ҳазир бўлишга чақирган. У Зот Нисо сурасида марҳамат қилади:

**بَادِعُ لَوْلَوْ اَهْيَا اِدْلَاخِ اَرَانُ هَلْ خُذِيْ هَدُوْدُحٍ دَعَتِيْ وَ هَلْ وُسْرَوُ هَلْ لَّ اِصْغِيْ نَمَوُ
نِيْم**

«Ким Аллоҳга ва Унинг Расулига осийлик қилса ва Унинг чегараларини бузса, У Зот уни мангу қолувчи бўлган ҳолида оловга киритадир. Ва унга хорловчи азоб бордир» (14-оят).

Демак, бу дунёда фақат Аллоҳга ва Унинг Расулигагина итоат қилиб яшаш лозим. Бу итоат шариатга амал қилиш билан бўлади. Аллоҳга бўйсуниб, У кўрсатган дастурга амал қилиб яшаш иймонда, Ислолда яшаш демакдир.

Демак, охирада ҳар кимга бу дунёдаги амалига қараб муомала қилинади. Бу дунёда Аллоҳ таолога ва Унинг Расулига итоат этмай, осийлик қилиб, Аллоҳ таолонинг чегарасидан чиққанлар у дунёда абадий дўзахга киритилади. У ерда албатта, хорловчи азоблар ҳам бўлади.

Аллоҳ таоло Аҳзоб сурасида марҳамат қилади:

**مُهَلَّ نَوُكَي نَا اَرْمَا هَلْ وُسْرَوُ هَلْ لَّ اِصْغِيْ نَمَوُ هَلْ لَّ اِصْغِيْ نَمَوُ هَلْ لَّ اِصْغِيْ نَمَوُ
اِنِّيْ بُم اَلْ اِلْ**

«Ҳеч бир мўмин ва мўмина учун Аллоҳ ва Унинг Расули бир ишга ҳукм қилганида, ўз ишларини ўзларича ихтиёр қилмоқ йўқ. Ким Аллоҳга ва Унинг Расулига осий бўлса, бас, батаҳқиқ, очиқ адашиш-ла адашибди» (36-оят).

Барча мўмин-мусулмонлар учун Аллоҳ таолонинг амри, Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳукмлари ҳамма нарсадан устун туради.

Аллоҳ таолонинг кўрсатмаси, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг айтганлари турганда, мўмин киши хоҳ эркак бўлсин, хоҳ аёл ўзича бир иш қила олмайди. Бу мумкин ҳам эмас.

Ким Аллоҳнинг ва Унинг Расулининг ҳукмини қўйиб, ўзича иш тутса, Аллоҳ таборака ва таолога ва Унинг Расули соллаллоҳу алайҳи васалламга осий бўлади.

«Ким Аллоҳга ва Унинг Расулига осий бўлса, бас, батаҳқиқ, очиқ адашиш-ла адашибди».

Очиқ адашганларнинг ҳоли нима бўлиши ҳаммага маълум.

Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам маъсиятдан сақланишни сўраб дуо қилганлар ва осий бўлмасликка ҳаракат қилганларнинг гўзал оқибатга эришишлари хабарини берганлар.

هَلْ لِي صِلَى لَوْلَا لَوْ سَرَرْنَا كَأَمْ لَقَ: لَأَقَامُ نَعْمَ هَلْ لِي صِلَى لَوْلَا لَوْلَا نَبِإِنَ ع
: وَبِأَخْصَالِ تَأْوِغٍ دَلَاءِ الْوُوبِ وَغَدِي تَحْسَبُ حَسْبُ نَمُ مَوْقِي مَلَسُو هِي لَع
نَمُ وَكَيَصَاعَمَ نُنِي وَبَوَانُنِي بُلُوحِي أَمْ كَلَّتِي شَخْ نَمُ أَنْ لَمْ سَقَا مُهَلْ لِي
أَنْ يَلَعِ رُوبُ نُونُ وَهُتْ أَمْ نِي قِي لَوْلَا نَمُ وَكَتَّ نَجْرُوبُ أَنْ عُلْبَتْ أَمْ كَلَّتِ عِط
، أَنْ تِي حِي أَمْ أَنْ تُوُقُو أَنْ رِاصُ بَأُو أَنْ عَامُ سَأَبُ أَنْ عَتَمُو ، أَيُّ نُنُ دَلَاتِ ابِي صُمُ
، أَنْ أَدَاعُ نَمُ يَلَعِ أَنْ رُصُنَاوُ ، أَنْ مَلَطُ نَمُ يَلَعِ أَنْ رَأَتْ لَعَجَاوُ ، أَنْ تَرَاوُلَا هَلْ عَجَاوُ
أَلُو أَنْ مَهْرَبُ كَأَيُّ نُنُ دَلَا لَعَجَتْ أَلُو ، أَنْ نِي دِي فِ أَنْ تَبِي صُمُ لَعَجَتْ أَلُو
يُذِمُّ رَّتْ لَوْلَا هَاوَرُ . «أَنْ خَرِي أَلُو نَمُ أَنْ يَلَعِ طَلَسُنُ أَلُو ، أَنْ لَعِ لَعَلْبَمُ

Ибн Умар розияллоҳу анҳумодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам камдан-кам ҳолларда бирор мажлисдан саҳобаларига ушбу дуоларни қилмасдан турар эдилар:

«Аллоҳим! Бизга бизни Сенга маъсият қилишдан тўсадиган қўрқув; бизни жаннатингга етказадиган тоат; бизга дунё мусибатларини енгил қиладиган қаттиқ ишонч насиб қилгин.

То тирик эканмиз, бизни қулоқларимиз, қўлларимиз ва қувватимиз ила ҳузурлантиргин ва буни биздан (кейингиларга ҳам) мерос қолувчи қилгин. Бизнинг ўчимизни бизга зулм қилганларга хослагин.

Бизга душманларимиз устидан нусрат бергин. Мусибатимизни динимизда қилмагин. Дунёни бош қайғумиз, илмимизнинг етган жойи қилмагин. Устимиздан бизга раҳм қилмайдиганни султон қилмагин».

Термизий ривоят қилган.

«Руҳий тарбия» китоби асосида тайёрланди